

Τώρα χάνουμε και το Αιγαίο... Είναι τελικά ορθό το σύνθημα «ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο»;

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 27 Φεβρουαρίου 2016 22:08 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Γράφει ο Θεόδωρος Καρυώτης

[Αναδημοσίευση από το WWW.MIGNATIOU.COM]

 Share Tweet Email Share

«Χάσαμε το Αιγαίο; Χάσαμε την Ελλάδα»
Ελευθέριος Βενιζέλος

Τον ειρωνεύονται, για δεκαετίες τώρα, για αυτά τα προφητικά του λόγια, «ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο» αλλά εγώ που τον άκουγα από τότε που ζούσε στο Τορόντο, δεν είχα αμφιβολίες για την μεγάλη διορατικότητά του Ανδρέα Παπανδρέου. Το NATO περίμενε, για πολλά χρόνια τώρα, με υπομονή να επανέλθει στο Αιγαίο και άρπαξε αμέσως την ευκαιρία να σπεύσει ανταποκρινόμενο στην πρόσκληση της Μέρκελ και του Σουλτάνου.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν αποφασίσει να λυθεί αυτό που αποκαλούν Κυπριακό και Αιγαίο μέσα στο 2016 και έτσι έχει ήδη μπει σε κίνηση ο μηχανισμός για την λύση των προβλημάτων που πάντα τις ενοχλούσαν. Οι ΗΠΑ βλέπουν ότι η Ανατολική Μεσόγειος βράζει και θέλουν τουλάχιστον οι φίλοι τους αυτή τη κρίσιμη περίοδο να μονιάσουν ώστε να μπορέσουν να ασχοληθούν με το ηφαίστειο της Μέσης Ανατολής.

Έτσι ετοιμάζονται για την μεγάλη συμμαχική τους επίθεση που θα φέρει πλησιέστερα την Ελλάδα με τη Τουρκία και το Ισραήλ με τη Τουρκία επιλύοντας τις διαφορές τους. Ήδη έχουν αρχίσει να πιέζουν το Ισραήλ να τα βρει με τη Τουρκία και πιέζουν επίσης την Ελλάδα να τα βρει με τη Τουρκία. Σίγουρα και στις δύο περιπτώσεις η Τουρκία θα βγει κερδισμένη.

Η συμφωνία για την παρέμβαση του NATO, που ελήφθη σε επίπεδο υπουργών Άμυνας του NATO, για την επιτήρηση-έλεγχο των προσφυγικών-μεταναστευτικών ροών στην περιοχή ανάμεσα στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και στα Μικρασιατικά παράλια, απόφαση με την οποία είχε συμφωνήσει και η Άγκυρα, φαίνεται ότι είναι στον «αέρα», αφού πριν καν ξεκινήσει, η Τουρκία, με την συνηθισμένη νεοοθωμανική νοοτροπία της, αρνείται να την εκτελέσει.

Η μεγάλη αρμάδα του NATO, που θα περιπολεί τα εκατοντάδες ναυτικά μίλια των τουρκικών ακτών, θα αποτελείται από **5 πολεμικά πλοία!** Το γερμανικό πολεμικό πλοίο FGS Bonn, το καναδικό HMCS Fredericton, το τουρκικό TCG Barbaros, το ιταλικό ITS Libeccio και την ελληνική φρεγάτα Σαλαμίς. Οι περιπολίες θα ξεκινούν από τη Λέσβο και θα φτάνουν στη Ρόδο. Είναι ξεκάθαρο ότι το NATO, πιεζόμενο από τη Τουρκία, δεν θα περιπολεί στην περιοχή του Καστελόριζου, μια και το Καστελόριζο δεν ανήκει στην περιοχή του Αιγαίου.

Το Αμερικανικό Πεντάγωνο έχει επιβεβαιώσει το ρεπορτάζ της εφημερίδας «Το Βήμα» ότι η Τουρκία θέλει τα πλοία του NATO να μην επιχειρούν ανατολικά των ελληνικών νησιών, αλλά να επιχειρούν σε διεθνή ύδατα **δυτικά** των ελληνικών νησιών περί τον 25ο μεσημβρινό. Δυστυχώς, ο Στρατηγός Καμμένος αποδέχτηκε αυτή την απαράδεκτη τουρκική θέση.

Βέβαια, τι να πούμε για τους εχθρούς μας, όταν έχουμε τέτοιους άσπονδους φίλους μέσα στη σπουδαία Δημοκρατία της Ευρώπης. Η Αυστρία, η γενέτειρα του Αδόλφου Χίτλερ, έκανε ένα τερατώδες πραξικόπημα μαζί με κάποια κράτη των Βαλκανίων κλείνοντας τα σύνορά της και θέτοντας σε πλήρη εφαρμογή το σχέδιο μετατροπής της Ελλάδας σε «αποθήκη προσφύγων». Οι Βρυξέλλες απλώς απάντησαν «αυτό που κάνατε δεν είναι σωστό» και συνέχισαν να τρώνε τις Βελγικές σοκολάτες.

Αντίθετα, οι Τούρκοι, μετά τη νατοϊκή συμφωνία άρχισαν να απαιτούν, κατά την πάγια τακτική τους, το **μισό Αιγαίο** και να προβάλλουν την παράλογη και παράνομη διεκδίκηση τις διαχείρισης του προσφυγικού ανατολικά του περιήμου πλέον 25⁰⁰ μεσημβρινού. Ήδη μας πιάσανε στον ύπνο και άρχισαν να μας στέλνουν πρόσφυγες και μετανάστες στα δύο άκρα των ανατολικών μας συνόρων, δηλαδή στην Αλεξανδρούπολη και στο Καστελόριζο. Στη συνέχεια, αναμφίβολα, θα αρχίσουν να ομιλούν πάλι για γκρίζες ζώνες, για την αποστρατικοποίηση νησιών, για την υφαλοκρηπίδα αλλά ποτέ για την ΑΟΖ.

Η παρουσία του NATO στο Αιγαίο θα επαναφέρει στο προσκήνιο τις παραβιάσεις του εναερίου χώρου της Ελλάδας ανάμεσα στα 6 και 10 ν.μ. Οι συμπατριώτες μου νομίζουν ότι μόνο η Τουρκία παραβιάζει τον εναέριο χώρο μας και δεν έχουν αντιληφθεί ότι ολόκληρη η συμμαχία του NATO παραβιάζει, για πολλές δεκαετίες, αυτόν τον εναέριο χώρο.

Όπως σωστά γράφτηκε πρόσφατα:

«Χρόνια τώρα το NATO ήθελε να μπει και να εγκατασταθεί στο Αιγαίο, να δημιουργήσει μια βάση στο Αιγαίο, στην “ελληνική λίμνη” του Αιγαίου όπου, μέσω αυτής, η Τουρκία θα μπορούσε να κυκλοφορεί ελεύθερα και ωραία στα ονειρεμένα νερά. Αυτό είναι το σχέδιο προ πολλού επεξεργασμένο, ένα σχέδιο για την στρατιωτική ανάπτυξη τουρκικών δυνάμεων στο Αιγαίο (αργότερα θα έρθει και η εφαρμογή της συμπλήρωσης του σχεδίου, δηλαδή την “μοιρασιά” του Αιγαίου!) υπό τον μανδύα του NATO το οποίο, ειρήσθω εν παρόδω, θα έχει προσεχώς αρχηγό έναν Τούρκο!»

Οι Τούρκοι προσπαθούν να πνίξουν τους πρόσφυγες και μαζί με αυτούς και την ΑΟΖ μας. Οι Τούρκοι θέλουν να μοιράσουν το Αιγαίο από τότε που επι Ελευθερίου Βενιζέλου ήμασταν το κράτος των δυο ηπειρών και των πέντε θαλασσών. Βέβαια, οι Τούρκοι είναι απόλυτα δικαιολογημένοι να θάγουν το θέμα της ΑΟΖ, αλλά προκαλεί ιδιαίτερη πικρία το γεγονός ότι υπάρχουν και συμπατριώτες μας που υποστηρίζουν τις τουρκικές θέσεις, όταν μιλούν για υφαλοκρηπίδα και όχι για ΑΟΖ.

Η Σύμβαση του 1982 για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS III) αναφέρει ρητά (άρθρο 121, παράγραφο 2) ότι όλα τα νησιά διαθέτουν ΑΟΖ και ότι η ΑΟΖ ενός νησιού καθορίζεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που καθορίζεται και για τις ηπειρωτικές περιοχές. Επομένως, η Τουρκία δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει για την ΑΟΖ τα ίδια επιχειρήματα που προβάλλει για την υφαλοκρηπίδα των νησιών του Αιγαίου, ότι, δηλαδή, τα νησιά μας δεν διαθέτουν υφαλοκρηπίδα ή ότι «κάθονταν» πάνω στην υφαλοκρηπίδα της Ανατολίας, γιατί η ΑΟΖ δεν έχει κανένα γεωλογικό «παρελθόν». Άλλωστε, η νέα Σύμβαση έχει καταργήσει τη γεωλογική έννοια της υφαλοκρηπίδας και έτσι η Τουρκία έχει χάσει και αυτό το επιχείρημα.

Τα 200 μίλια αποτελούν το ανώτατο όριο μιας ΑΟΖ. Για να έχει ένα κράτος ΑΟΖ 200 μιλίων πρέπει να απέχει από ένα άλλο παράκτιο κράτος 400 μίλια. Τέτοιες αποστάσεις δεν υπάρχουν ανάμεσα στην Ελλάδα και σε όλες τις γειτονικές της χώρες και επομένως ακολουθείται η οριοθέτηση με βάση την μέση γραμμή. Η Τουρκία δεν δέχεται αυτό το είδος οριοθέτησης ισχυριζόμενη ότι το Αιγαίο είναι κλειστή θάλασσα και ότι τα ελληνικά νησιά δεν διαθέτουν τα ίδια δικαιώματα, που έχουν οι ηπειρωτικές περιοχές. Προσπαθεί βέβαια να αποσιωπήσει ότι έχει ήδη ανακηρύξει και οριοθετήσει τη δική της ΑΟΖ της στην Μαύρη Θάλασσα, που είναι πιο κλειστή θάλασσα από το Αιγαίο. Συγκεκριμένα προχώρησε σε οριοθετήσεις με την τότε Σοβιετική Ένωση, με τη Ρουμανία και με την Βουλγαρία χρησιμοποιώντας βεβαίως τη μέθοδο της μέσης γραμμής, που όμως αρνείται να αποδεχτεί για το Αιγαίο.

Τα τελευταία δύο χρόνια, κάποιοι προσπαθούν να υποβαθμίσουν την αξία της ΑΟΖ, επιδιώκοντας να μας πείσουν ότι δεν αποτελεί παρά μία ΜΟΔΑ. Ξεχνούν βέβαια, όπως ήδη αναφέραμε, ότι για πολλά χρόνια κανένα κράτος δεν έχει προσφύγει στη Χάγη ζητώντας μόνο την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας, αλλά ζητώντας ταυτόχρονα και την οριοθέτηση της ΑΟΖ. Ξεχνούν επίσης ότι στη δεκαετία του 1970, κατά τις συζητήσεις της Διάσκεψης του ΟΗΕ για το Δίκαιο της Θάλασσας, οι αντιπροσωπείες των κρατών της Λατινικής Αμερικής, που έφεραν προς συζήτηση τη νέα έννοια της ΑΟΖ, ζήτησαν να αγνοηθεί η ύπαρξη της υφαλοκρηπίδας, μια και είχε ξεπεραστεί από αυτή της ΑΟΖ. Κάποιοι επιμένουν να δίνουν μαθήματα στους Έλληνες, στους Κύπριους και στους Ισραηλινούς τονίζοντας ότι «Η ΑΟΖ δεν έχει καμία σχέση με το θέμα του ορυκτού πλούτου. Με την υφαλοκρηπίδα σχετίζεται.»

Υπάρχουν τέσσερις βασικές θέσεις που δεν αμφισβητεί κανείς σε σχέση με την ΑΟΖ:

1. Η ΑΟΖ αποτελεί πλέον, χωρίς καμία αμφιβολία, μέρος του γραπτού και εθιμικού διεθνούς δικαίου, ιδιαίτερα τώρα που η Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας έχει τεθεί σε ισχύ.
2. Η ΑΟΖ, σε αντίθεση με την υφαλοκρηπίδα, δεν ανήκει στο παράκτιο κράτος *ipso jure*, αλλά πρέπει σαφώς να ανακηρυχθεί από το παράκτιο κράτος. Εάν δεν συμβεί κάτι τέτοιο, ΑΟΖ απλώς δεν υφίσταται. Η θαλάσσια περιοχή (η επιφάνεια και τα υπερκείμενα ύδατα) που δεν θα ανακηρυχθεί ως ΑΟΖ, παραμένει νομικώς ως μέρος της ανοικτής θάλασσας.
3. Το νομικό περιεχόμενο αυτού του νέου θεσμού του διεθνούς δικαίου ορίζεται από το 5ο Μέρος της Σύμβασης. Τα παράκτια κράτη δεν μπορούν να υπερβαίνουν τους περιορισμούς που τους έχουν επιβληθεί από το 5ο Μέρος της Σύμβασης σχετικά με τα δικαιώματά τους, τις δικαιοδοσίες τους και τις υποχρεώσεις τους. Έτσι, “άλλα” κράτη έχουν δικαιώματα στην ΑΟΖ ενός παράκτιου κράτους και το παράκτιο κράτος δεν μπορεί να δημιουργήσει ΑΟΖ που να υπερβαίνει τα 200 ν.μ.
4. **Κανένα κράτος ή ομάδα κρατών δεν έχει το δικαίωμα να ισχυρισθεί ότι κάποιο παράκτιο κράτος δεν μπορεί να ανακηρύξει την δική του ΑΟΖ. Αν και πότε ένα παράκτιο κράτος ανακηρύξει την ΑΟΖ του, εξαρτάται εντελώς από τη δική του δικαιοδοσία και βούληση.**

Πολλοί, τώρα τελευταία, υποστηρίζουν ότι οι Τούρκοι απαιτούν συνεκμετάλλευση του Αιγαίου με την Ελλάδα. Αυτό δεν είναι απολύτως ακριβές. Οι πρώτοι διδάξαντες ήταν οι Αμερικανοί, οι οποίοι δεν έχουν αλλάξει τακτική για δεκαετίες και χρησιμοποίησαν την λέξη «συνεκμετάλλευση» για πρώτη φορά το 1975. Οι ΗΠΑ ζήτησαν τότε από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή να ξεκινήσει συνομιλίες για συνεκμετάλλευση του Αιγαίου, αλλά αυτός αρνήθηκε να το πράξει, μια στάση που ενόχλησε πολύ τους Αμερικανούς τότε. Αργότερα, οι Αμερικανοί ζήτησαν το ίδιο από τον Ανδρέα Παπανδρέου, αλλά και αυτός αρνήθηκε να συγκατανεύσει. Είναι προφανές ότι ορισμένα σενάρια επανέρχονται κατά καιρούς. Ένα τέτοιο ενδεχόμενο ίσως να ήταν δυνατόν μόνο μετά από οριοθέτηση και μόνο σε περιοχές που συνορεύουν. Αυτό ακριβώς έχουν κάνει η Κύπρος και το Ισραήλ στο οικόπεδο «Αφροδίτη». Οι Αμερικανοί δεν ζητούν συνεκμετάλλευση σε περιοχές που οι ΑΟΖ των δύο κρατών συνορεύουν, που θα ήταν κάτι λογικό, αλλά ζητούν να υπάρξει συνεκμετάλλευση σε όλο το Αιγαίο Πέλαγος κάτι που αποτελεί, για να μη χρησιμοποιήσω κάποια άλλη λέξη, **παγκόσμια πρωτοτυπία**.

Τώρα, με την παρουσία του NATO στο Αιγαίο, οι Τούρκοι βρήκαν και μια αλλά λέξη να προσθέσουν σε αυτή της **συνεκμετάλλευσης**, την λέξη **συνδιαχείριση!** Φαίνεται ότι τους αρέσει να χρησιμοποιούν την πρόθεση «συν» κάθε φορά που θέλουν να μοιραστούν κάτι μαζί μας στο Αιγαίο.

Παίζεται η τύχη του Καστελόριζου

Πριν 50 χρόνια οι Αμερικανοί προσπάθησαν να λύσουν αυτό που αποκαλούμε σήμερα Κυπριακό και Αιγαίο και δεν τα κατάφεραν. Έτσι τώρα επανέρχονται για να τα λύσουν μιά για πάντα. Αλλά ας δούμε τι προσπάθησαν να κάνουν τότε με ένα από τα περίφημα σχέδια Άτσεσον. Ο Άτσεσον, το 1964, πρόσφερε την Κύπρο στην Ελλάδα με αντάλλαγμα την χερσόνησο της Καρπασίας και το Καστελόριζο. Ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας Γεώργιος Παπανδρέου αρνήθηκε να παραχωρήσει ελληνικό έδαφος στη Τουρκία και το σχέδιο ναυάγησε. Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, αλλά όταν άρχισα να ασχολούμαι με το Δίκαιο της Θάλασσας και ανακάλυψα ότι υπάρχουν μεγάλες ποσότητες υδρογονανθράκων στην ΑΟΖ του Καστελόριζου, κάτι μ' έκανε να ξανασκεφτώ το Σχέδιο Άτσεσον. Οι Αμερικανοί γνώριζαν, μετά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, τις ποσότητες υδρογονανθράκων που κρύβονταν στην Ανατολική Μεσόγειο. Όταν άρχισαν οι ανακαλύψεις υδρογονανθράκων στο Ισραήλ, στη Κύπρο και στην Αίγυπτο, η Ουάσιγκτον δεν έδειξε καμία έκπληξη και όταν ρώτησα ειδικούς μου απάντησαν ότι αυτός ο πλούτος ήταν γνωστός σε αυτούς.

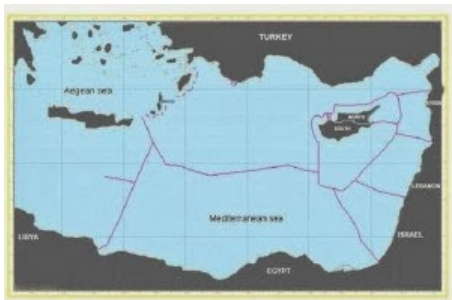
Η σύμπλευση των Αμερικανών με τους Τούρκους στο θέμα της ΑΟΖ του Καστελόριζου δεν ήταν μια τυχαία χειρονομία. Γνώριζαν τον ορυκτό του πλούτο και ήθελαν να τον δώσουν στους Τούρκους με αντάλλαγμα να σταματήσουν να έχουν βλέψεις στο Αιγαίο. Πίστευαν ότι έτσι θα έλυναν την ελληνοτουρκική διαφορά μια για πάντα. Σήμερα, 50 χρόνια αργότερα, δεν πρόκειται να δώσουν το Καστελόριζο στους Τούρκους, αλλά θα βρουν έναν τρόπο για να δώσουν την ΑΟΖ του Καστελόριζου στην Τουρκία.

Οι απαράδεκτες τουρκικές θέσεις

Πρέπει να επιστρέψει κανείς πίσω τριάντα τέσσερα χρόνια, στο 1982, για να καταλάβει το πρόβλημα της Τουρκίας. Στις 30 Απριλίου 1982, στη Νέα Υόρκη, η Τουρκία ήταν η μία από τις τέσσερις χώρες που δεν υπέγραψαν τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS III) και ακόμα δεν έχει συνέλθει από αυτή τη μεγάλη ήττα της, αφού η ΑΟΖ και τα δικαιώματα νησιών σε ΑΟΖ δημιούργησαν μια αφόρητη πίεση.

Έτσι η Τουρκία, επί τρεις δεκαετίες, συνεχίζει να αρνείται ουσιαστικά την ύπαρξη του Συντάγματος των Ωκεανών και Θαλασσών, που δημιούργησε η παγκόσμια κοινότητα το 1982. Οι τουρκικές διεκδικήσεις είναι συνδεδεμένες με οικονομικά συμφέροντα, που έχουν σχέση με τα θέματα της αλιείας και των υδρογονανθράκων. Η Τουρκία μονότονα αρνείται την ύπαρξη υφαλοκρηπίδας στα ανατολικά νησιά του Αιγαίου.

Από το 2011 η Τουρκία κυκλοφορεί τον παρακάτω χάρτη, ο οποίος δείχνει την υφαλοκρηπίδα/ΑΟΖ της Τουρκίας στην ανατολική Μεσόγειο. Είναι ξεκάθαρα μια εξόφθαλμη παραβίαση των κανόνων του UNCLOS III. Δίνει στη Ρόδο, στην Κάρπαθο και στο Καστελόριζο μόνο 6 ν.μ. χωρικά ύδατα και όχι υφαλοκρηπίδα/ΑΟΖ. Δίνει ελάχιστη υφαλοκρηπίδα/ΑΟΖ στο βόρειο τμήμα της Κρήτης και παριστάνει ότι έχει, σε μεγάλη έκταση, μια τεράστια υφαλοκρηπίδα/ΑΟΖ, που συνορεύει με την αιγυπτιακή ΑΟΖ. Υποτίθεται ότι αυτή η οριοθέτηση είναι σύμφωνη με την αρχή της ευθυδικίας, η οποία είναι η προσφιλής της οριοθέτηση.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

ΠΗΓΗ: Bayram Oztürk 1 and Sertac Hami Başeren, «The exclusive economic zone debates in the Eastern Mediterranean Sea and fisheries», *Journal of Black Sea/Mediterranean Environment*, Vol.14: 77-83 (2008).

Ο εφιάλτης της Τουρκίας: Τα Νησιά

Επανερχεται πάντα στη μνήμη μου το άρθρο 121 του UNCLOS III και ενθυμούμαι με ικανοποίηση τους αγώνες της ελληνικής και της κυπριακής αντιπροσωπείας για τη διατήρησή του και το πείσμα της Τουρκίας για την απόλειψή του.

Ήταν μια μεγάλη νίκη για τα ελληνικά νησιά και ιδιαίτερα για το ξεχασμένο σύμπλεγμα του Καστελόριζου. Το Καστελόριζο απέχει 80 μίλια από τη Ρόδο, 170 μίλια από την Κύπρο, αλλά λιγότερο από 1 μίλι από την Τουρκία. Έχει έκταση 5 τετραγωνικών μιλίων και κατοικείται από περίπου 400 κατοίκους, ενώ στο τέλος του 19ου αιώνα ο πληθυσμός του ανέρχονταν σε 10.000 κατοίκους, πριν τη μαζική μετανάστευση στο εξωτερικό.

Βέβαια αυτή η νίκη του Καστελόριζου δεν ήταν καθόλου εύκολη. Άρχισε το 1973 και τελείωσε το 1982. Οι αντιπροσωπείες της Ελλάδας, της Κύπρου, του Τρινιδάδ-Τομπάγκο και του Ηνωμένου Βασιλείου, που συμμετείχαν στην 3η Διάσκεψη του ΟΗΕ για το Δίκαιο της Θάλασσας, πρωτοστάτησαν για τη δημιουργία του ανωτέρω άρθρου.

Σήμερα το μήκος των ακτών της ΕΕ των 28 ξεπερνάει τα 66.000 χλμ. και η Ελλάδα διαθέτει τη μεγαλύτερη ακτή από όλα τα κράτη-μέλη, που εκτείνεται σε 16,465 χλμ. καθώς επίσης και τα περισσότερα νησιά και νησίδες, που αριθμούν 3.100, εκ των οποίων τα 2.463 βρίσκονται στο Αιγαίο Πέλαγος. Αυτά είναι τα νησιά μας, που οι Τούρκοι θέλουν να μοιραστούν μαζί μας.

Επίλογος

Αυτή την περίοδο, που κινδυνεύει η εθνική μας κυριαρχία, η πατρίδα μας έχει την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση , που δεν μπορεί να ανταποκριθεί στα θέματα εξωτερικής πολιτικής. Οι γκάφες στην οικονομία, στο προσφυγικό κλπ. μπορούν να διορθωθούν, αλλά γκάφες στα εθνικά θέματα είναι σχεδόν ακατόρθωτο να διορθωθούν. Δεν μπορούμε να διορθώσουμε το «έχει η Ελλάδα θαλάσσια σύνορα;» ή το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός ζήτησε άδεια από τους Τούρκους για να ανεφοδιάσει το αεροπλάνο του στην Ρόδο, καθ' οδόν προς την Τεχεράνη. Παρεμπιπτόντως, να αναφέρουμε ότι ο Ευάγγελος Βενιζέλος, στις 14 Σεπτεμβρίου του 2014, ως Υπουργός Εξωτερικών επισκέφθηκε την Τεχεράνη, χωρίς να υποβάλλει κανένα σχέδιο πτήσης στους Τούρκους. Επίσης, η τότε κυβέρνηση κατάφερε, με την διαπραγμάτευση για τη νέα δομή Διοίκησης του ΝΑΤΟ, να καταργηθεί το αεροπορικό στρατηγείο της Σμύρνης, μετατρέπόμενο σε χερσαίο, έτσι δεν έχει τόση σημασία για τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις και το Αιγαίο

Οι τελευταίες δηλώσεις του Γενικού Γραμματέα του ΝΑΤΟ Γενς Στόλτενμπεργκ, δεν λύνουν το πρόβλημα. Σε ένα σημείο δηλώνει «καθήκον του ΝΑΤΟ δεν είναι να αναγκάζει πλεούμενα να γυρίζουν πίσω». Σε ένα άλλο, δηλώνει «αν πλοία της συμμαχίας διασώζουν ανθρώπους από πλοιάρια που κινδυνεύουν στη θάλασσα και έχουν αποπλεύσει από την Τουρκία, θα μεταφέρονται στο έδαφος της Τουρκίας». Εσείς καταλαβαίνετε σε τι ακριβώς αναφέρεται ο Νορβηγός;

Ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες και επειδή τα ζητήματα του ΝΑΤΟ συνδέονται με το ιστορικό βάθος των Ελληνοτουρκικών σχέσεων, με τα ζητήματα του Αιγαίου και της ανατολικής Μεσογείου, με ζητήματα χωρικών υδάτων, εναερίου χώρου, υφαλοκρηπίδας, ΑΟΖ, έρευνας και διάσωσης, FIR, ελλοχεύουν παγίδες, που είναι συνεχείς κα καθημερινές.

Τελειώνοντας, θέλω να επαναλάβω ότι η Ελλάδα, όταν αποφασίσει να δημιουργήσει ΑΟΖ σε όλες τις θάλασσές της ακολουθώντας πιστά τις διατάξεις του Δίκαιου της Θάλασσας, δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από την Τουρκία. Απλώς η Τουρκία θα αρνηθεί να αναγνωρίσει μια ελληνική ΑΟΖ, όπως ακριβώς έπραξε και με την κυπριακή ΑΟΖ, αλλά η Κύπρος ούτε πτοήθηκε από τις απειλές της Τουρκίας, αλλά προχώρησε εξασφαλίζοντας μάλιστα και την έγκριση της ΕΕ. Η Άγκυρα θα πρέπει να συνειδητοποιήσει και να αποδεχτεί ότι δεν μπορεί να επιβάλει τις όποιες νέο-οθωμανικές βλέψεις της στη σύγχρονη διεθνή πραγματικότητα.

Τέλος θα ήθελα να υποβάλω μια πρόταση σε μερικούς από τους φανατικούς οπαδούς της υφαλοκρηπίδας , που τυχαίνει να είναι και φανατικοί οπαδοί της σημερινής κυβέρνησης, άρα και φανατικοί οπαδοί δημοψηφισμάτων. Γιατί δεν ζητούν ένα δημοψήφισμα για την ΑΟΖ; Ίδου η Ρόδος, ιδού και το πήδημα.

[Πηγή](#)